ANTAŬPAROLO

Jam de longe la dezirindeco de PLENA VORTARO estas de ĉiuj rekonata k Zamenhof mem jam en la jaro 1911 deklaris, ke « ni ekstreme bezonas PLENAN VORTAREGON ». Tamen pro la malfacileco k longdaŭro de la tiucela laboro, pro la multaj malhelpoj, kiujn kaŭzas la multnombreco k diverslanda dissemiteco de la Lingvakomitatanoj, k precipe pro la manko de la necesaj monaj rimedoj, la afero ŝajnis ĝis tre malproksima tempo nerealigebla.

La kuraĝa iniciatemo de la Direkcio de SAT k la laŭdinda malavareco de diversaj SAT-anoj ebligis la efektivigon de tiu ĉi verko, kiun ĉiuj, k precipe la Lingvakomitatanoj, povos facile ekzameni, esplori k pridiskuti tiamaniere, ke, kiam la Esperantista Akademio estonte prenos sur sin, taŭ la deziro de Zamenhof, la eldonon de Oficiala Plena Vortaro, la nuna verko oportune liveros la necesan preparan bazon, sur kiu la oficiala eldono povos stariĝi.

Efektive la Vortaro, kiun ni prezentas nun al la esperantista publiko, konsistas el du apartaj partoj:

1-e Unu vortaro de la komuna lingvo, verkita nur de la Trio, konsistanta el Prof. Grosjean-Maupin, Direktoro de la Akademia Sekcio por la Komuna Lingvo, Prof. Waringhien, Lingvakomitatano k S-ro Esselin, Lingvakomitatano, — sub la kontrolo k direktado de Prof. Grosjean-Maupin;

2-e Unu teknika vortaro, verkita nur de S-ro Grenkamp-Kornfeld. Kiel la Trio estas responda nur pri la parto, kiun ĝi verkis, same S-ro Grenkamp-Kornfeld estas responda nur pri la parto, kiun li, sen kontrolo de la Trio, prilaboris.

Estas pritraktitaj de la Trio, la sekvantaj partoj:

1-e Ĉiuj oficialaj vortoj;

 $\mbox{2-e}$ Čiuj neoficialaj vortoj ne signitaj per vinjeto aŭ klariga mallongigo;

3-e Ĉiuj neoficialaj vortoj signitaj per la vinjetoj: ♣, ♣, ♠, ≰, ⊙, aŭ per la mallongigoj: (Bb), (G), (Fon), (V), (Ar), (K), (Rk).